

Stand til at skaffe. Det er dette sidste Hensyn, som har gjort, at jeg ikke veed, hvor vidt man fuldstændig bør gaa ind paa Lovforslagets § 2, saaledes som det er affattet. Under alle Omstændigheder er det jo ogsaa givet, at den høitærede Justitsminister i dette Tilfælde er gaaet noget videre, end Kriminal- og Politiretten har forlangt. Det fremgaar af Motiverne, at det, som Retten har forlangt, var en Bemyndigelse til at kunne foretage saadanne Sager for lukkede Døre, naar Omstændighederne maatte tale derfor, men det hedder fremdeles i Motiverne, at Regjeringen er gaaet et Skridt videre og har foreslaaet, at alle Sager af denne Beskaffenhed skulde undtages fra Offentligheden. Det er et Spørgsmaal, som meget kan omtvistes, hvor vidt Forundersøgelsen i kriminelle Sager eller overhovedet Straffesager høre ind under, hvad der bør være tilgængeligt for Offentligheden, og under alle Omstændigheder maa man fastholde, at Forundersøgelsen bør i det Mindste være ganske forskjellig fra Sagens virkelige Forhandling for Retten, som i Følge vor Grundlov helst, saa vidt muligt, bør være offentlig. Jeg mener altsaa ogsaa, at hvad der her er foreslaaet, kunde trænge til en nøiere Overveielse. — Med Hensyn til Lovforslagets § 3, da kan jeg fuldstændig samstemme med det Meste af, hvad der er foreslaaet. Men naar det hedder, at Retten efter Omstændighederne kan føie den Betingelse til, at Revselsen bliver at tildele under Tilsyn af en ved Politiet Ansat, saa har det stillet sig for mig som tvivlsomt, om den Bestemmelse i og for sig er hensigtsmæssig. Det er ganske vist Tilfældet, som den ærede foregaaende Taler berørte — jeg forstod den ærede Taler saaledes — at det undertiden kan være et Spørgsmaal, om Forældrene virkelig ere saaledes, at man kan betro dem at tildele Barnet en saadan Revselse, men jeg tror, at, dersom man betror Forældrene dette, saa kan Revselsen let antage en Karakter, der meget vilde forseile Hensigten, dersom det foreskrives, at den skal overværes af En af Politiet, som skal have Tilsyn med den. Dersom der skulde være nogen virkelig Betydning i en saadan Bestemmelse, saa maatte det jo da være den, at den Tilsynshavende for Politiet, som skal overvære Revselsen, maatte have en Ret til at forlange, at den skulde gives noget skarpere eller stærkere end Forældrene — vel i de fleste Tilfælde egefværede den. Men, dersom det skulde være Meningen, tror jeg, at det ofte vilde kunne hændes, at Revselsen ganske vilde kunne forseile sin Virkning, idet Forældrene vilde protestere derimod og komme til at tage Barnets Parti imod den tilsynshavende Politieembedsmand, idet de mente, at Revselsen var stærk nok, og at det ikke kunde forlanges, at den skulde blive skarpere. Under saadanne Omstændigheder ville Forældrene blive stillede lige over for vedkommende Barn som den straffende Myndighed,

som den Myndighed, der egefværede Straffen og skulde derfor ikke staa som værende paa Parti med Barnet. Det er disse Betragtninger, som gjøre, at jeg tror, at dette Spørgsmaal foruden andre vistnok trænger til nærmere Overveielse.

Der er en anden Betragtning, som ogsaa har paatrængt sig mig i Anledning af nærværende Lovforslag, og den vil jeg udtrykke med det Spørgsmaal: Hvor bliver egentlig de Lovarbejder af, som vi maatte vente vilde blive forelagte Rigsdagen paa det Omraade, som her er Tale om? Vi vide jo Alle, at vor Grundlov foreskriver, at Retspleien skal være mundtlig og offentlig, og at der allerede her i Folkethinget for en Række af Aar siden netop paa det Omraade, som nærværende Lovforslag angaar, det kriminelle Omraade, har været behandlet store og vigtige Lovforslag, af hvilke jeg tror den foregaaende ærede Taler (Casse) har meget store Fortjenester. Men efter den Tid er der den 28de Februar 1868 nedsat en Proceskommission, som har arbejdet i en Række af Aar. Der blev i forrige Samling omdelt til os store Arbejder fra denne Kommissions Haand og netop ogsaa et Arbejde, som sigter til en omfattende Omordning i Overensstemmelse med Grundlovens Forskrifter af den kriminelle Retspleie. Jeg veed ikke, hvorledes den høitærede Justitsministers Mening er med Hensyn til disse Arbejder; vi have ikke set noget Lovforslag blive forelagt her for Rigsdagen i den Retning, uagtet jeg tror, at man kunde være tilbøjelig til at vente det, saa meget mere som Proceskommissionen paa dette Omraade synes at have affluttet sine Arbejder, og de Lovudkast, som den har affattet, ere blevene omdelte til Thingets Medlemmer. Naar man nu her foreslaar Kriminal- og Politiretten udvidet med en Afsjøsfor, hvortil den — det gjentager jeg — vistnok høilig kan trænge, saa ser man jo ganske bort fra Grundlovens Bestemmelser i sammes § 74 og nærmest foregaaende Paragrafer, og det har været mig, jeg tør næsten sige, saa meget mere paafaldende, at man ganske ser bort derfra, ganske ignorerer, hvad der i den Retning er sket, som, hvad jeg allerede under en tidligere Forhandling om en anden Sag har havt Leilighed til at nævne, selve Proceskommissionen, af hvilken den høitærede Justitsminister er Medlem, har bedømt den nuværende Ordning, det nuværende Inquisitionssystem, jeg vil sige, ganske overordentlig haardt. Jeg skal tillade mig i saa Henseende med den høitærede Formands Tilladelse at oplæse nogle ganske saa Linier af Motiverne til det af Proceskommissionen udarbejdede Udkast til Lov om Strafferetspleien, et Udkast, som den høitærede Justitsminister som Medlem af Proceskommissionen jo har gjort til sit, for saa vidt han kun paa et enkelt Punkt har dissenteret, men da ganske vist i mere frisindet Retning end de Medlemmer af Proceskommissionen, som ikke have fulgt ham. De Linier, jeg vil oplæse, findes i